

Chương 23

Du Lang Thám Thính Giúp Quan Binh

Du Hữu Lượng chạy đi một quãng không thấy người rượt theo liền hối hả xuống núi, chạy lại chỗ dấu xe, nhưng tới nơi chẳng thấy xe đâu.

Chàng hoảng hồn chạy vào trong động cũng thấy trống rỗng, không một bóng người.

Du Hữu Lượng ra ngoài động phóng tầm mắt nhìn quanh vẫn chẳng thấy cô em đâu. Lúc càng nóng nảy, chàng càng ráng trấn tĩnh tâm thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ Bách Độc Giáo cướp em gái ta đi rồi? Chúng bắt được đại muội là muốn bức bách ta đầu hàng hay muốn sát hại ta?

Chàng nghĩ lâu lắm mà không tìm ra đáp án.

Bỗng trên không có tiếng chim kêu quang quác. Du Hữu Lượng ngừng đầu lên ngó thấy hai con quạ sa xuống rồi không nhúc nhích. Chàng động tính hiếu kỳ chạy lại, toan lượm chim bỗng chàng phát run, liền bẻ một cành cây để gậy hai con lên coi thì thấy lông nó rụng tới tấp. Có trên mặt đất cũng vàng úa một đám.

Du Hữu Lượng lẩm bẩm:

- Ta thường nghe Bách Độc Giáo có ba mươi sáu đại pháp giết người. Vậy ta phải chú ý trong mọi trường hợp để khỏi mắc bẫy. Nếu họ thực tình muốn trừ khử ta thì thật khó nổi đề phòng.

Rồi chàng lại nghĩ:

- Bách Độc Giáo mà không hiểu rõ thân thể ta thì họ hại ta chỉ vì trong mình ta mang trái Hùng hoàng châu, khắc tinh của muôn chất độc. Bằng họ biết rõ thân thể ta thì lại càng muốn trừ diệt ta.

Chàng tĩnh tâm suy nghĩ thì mấy bữa nay hành tàng của mình chưa bị tiết lộ mảy may. Chắc là chỉ có tội mạng Hùng hoàng châu trong mình.

Du Hữu Lượng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy trên sườn núi cờ bay phát phới, cát bụi mịt mù. Nhưng địa thế quanh co chỉ trong khoảnh khắc chuyển qua một khúc là mất tích.

Du Hữu Lượng rất lấy làm kỳ. Sau một lúc đội ngũ kia lại hiện ra.

Chàng định thần nhìn lại, bất giác trái tim đập loạn lên vì đội ngũ sau cùng có một cỗ xe giống hệt cỗ xe của chàng. Từ chỗ chàng tới đó chỉ cách chừng mấy trăm thước, nhưng đường vòng vèo chạy hàng nửa ngày cũng không tới.

Du Hữu Lượng trong lòng nóng nảy, chàng tính toán một lúc rồi tìm chỗ địa thế thoải hơn cướp đường nhảy xuống.

Đột nhiên một tiếng nổ đoàng như tiếng sấm làm chấn động cả trái núi. Loạn thạch tung bay. Tiếng vang âm âm trong sơn cốc hồi lâu không ngớt.

Du Hữu Lượng ngó thấy một chỗ có thể đứng được liền giang hai tay ra như một con chim không lò sà xuống. Có lúc chạy thật nhanh có lúc gặp đá núi nhô lên chàng phải chậm lại một chút. Mười mấy cái nhô lên hụp xuống, chàng đã vọt tới con đường trên sườn núi.

Du Hữu Lượng theo sơn lộ chạy được mấy chục bước lại thấy phía trước ở đằng xa có một khối đá cản đường. Cỗ xe ngựa kia bị khối đá chặn lại và những đá nhỏ đánh trúng. Nóc xe đổ sập xuống.

Du Hữu Lượng trong lòng kinh hãi vì chàng biết đại muội không hiểu võ công. Phen này nàng khó lòng thoát ra được.

Chàng liền đề tụ chân khí vọt lại. Chân chàng vừa chạm đất bỗng có tiếng quát tháo vang lên. Mấy món binh khí nhất tề phóng tới.

Du Hữu Lượng nghiêng mình né tránh chỉ khe chừng sợi tóc là trúng phải.

Tiện tay chàng chụp lấy một cây trường thương, rung lên thành những đóa hoa gạt binh khí của địch nhân bắn đi.

Chàng định thần nhìn lại thấy bốn mặt có mười mấy tên quân sĩ mà tên nào cũng thân thể cao lớn khỏe mạnh thì chẳng hiểu người này ra làm sao.

Bọn quân sĩ thấy bản lĩnh chàng cao thâm như vậy đều kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Du Hữu Lượng tiến lại vén rèm xe lên. Tên thủ lĩnh trong bọn quân sĩ lớn tiếng quát:

- Dừng tay và rút lui cho mau! Không thì bị loạn tiễn bắn chết.

Du Hữu Lượng liếc mắt nhìn qua một lượt trong lòng rất lấy làm kỳ. Nguyên trong cỗ xe có một người man di mũi cao mắt lõm, đầu rũ xuống tắt thở rồi.

Du Hữu Lượng trầm giọng hỏi:

- Vị tiểu cô nương trong cỗ xe này đâu rồi?

Tên thủ lĩnh bọn quan quân lắc đầu trở vào chàng hỏi:

- Ngươi là ai? Đến đây làm chi?

Du Hữu Lượng lại quát:

- Ta hỏi ngươi vị tiểu cô nương trong xe này đâu?

Thanh âm chàng phát run tỏ ra trong lòng cực kỳ khẩn trương. Cặp mắt chàng dần dần đỏ lên.

Tên thủ lĩnh thấy chàng dáng điệu văn nhã nhưng võ công cao cường, vội đáp:

- Ta thấy cỗ xe không ở bên đường. Lạp Đa Tư đại nhân đột nhiên đau bụng không cưỡi ngựa được, nên mượn cỗ xe này cho y ngồi. Cỗ xe này của người hay sao?

Du Hữu Lượng cũng hơi yên dạ nghĩ thầm:

- Chắc là đại muội ta bị người cướp đem đi từ trước rồi.

Chàng liền nhìn tên thủ lĩnh nói:

- Núi lở đường này khó đi lắm, các vị nên quay về thôi.

Tên thủ lĩnh lắc đầu đáp:

- Đây là người đốt chất nổ. May mà pháo đội chạy đi trước không thì đại soái uổng một phen tâm huyết. Chao ôi! Các hạ là ai? Sao lại xuất hiện đúng lúc, không sớm mà cũng không muộn?

Giọng nói của gã mỗi lúc một gay gắt. Du Hữu Lượng biết gã đã sinh lòng ngờ vực. Chàng chợt động tâm linh hỏi lại:

- Phải chăng các hạ ở dưới trướng Tùng Liêu Viên đốc soái?

Tên thủ lĩnh ngắm nghía Du Hữu Lượng một lượt thấy chàng không phải là người tòi bại, liền gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Du Hữu Lượng nói:

- Có người toan ám hại đại soái hay sao?

Tên thủ lĩnh đáp:

- Không phải thế. Bằng hữu! Đường trước mặt đã bị chặn rồi. Mé tả có đường nhỏ đi được. Bọn tại hạ ở đây còn có việc trọng yếu.

Du Hữu Lượng nói:

- Tại hạ cũng có việc khẩn cấp, phải đi ngay. Nếu các hạ ở dưới trướng đại soái mà có việc gì đưa tin thì tại hạ xin hết sức giúp.

Tên thủ lĩnh ngập ngừng hỏi:

- Sao? Ông bạn có thể vượt qua được tảng đá lớn này chẳng?

Du Hữu Lượng gật đầu đáp:

- ĐỂ tại hạ thử coi.

Tên thủ lĩnh buột miệng nói:

- Nếu vậy tại hạ xin trân trọng ủy thác các hạ đưa tin Lạp đại nhân bị trọng thương và qua đời rồi.

Du Hữu Lượng gật đầu. Chàng vận kinh nhảy lên cao ba trượng đặt chân vào điểm tựa để lấy đà rồi nhảy lên cao hai trượng nữa là đến đỉnh phiến đá.

Tên thủ lĩnh chợt nhớ ra việc quân sự mật sao lại tiết lộ cho một người lạ mặt hay biết. Gã vừa nóng nảy vừa lớn tiếng gọi:

- Khoan đã! Các hạ hãy khoan!

Du Hữu Lượng biết tâm lý của gã liền quay lại nghiêm sắc mặt đáp:

- Đại soái là bức tường thành của Quốc gia. Đừng nói tại hạ tiện đường, mà dù phải đi xa muôn dặm cũng nên vì đại soái ra sức.

Chúng ta là nam tử hán, là đại trượng phu sống trước mũi đao lưỡi kiếm, sao lại không tin được người?

Thanh âm chàng đồng dạng khẳng khái, người chàng lại đứng trên cao trông chẳng khác một vị thần tiên. Bọn tướng sĩ dưới trướng Viên Sùng Hoán phần nhiều là trai Tề, Lỗ, tính tình mau lẹ thẳng thắn. Chúng thấy Du Hữu Lượng ngôn từ khẳng khái đều rất cảm động lớn tiếng hoan hô.

Bao nhiêu mối hoài nghi đều tiêu tan hết.

Du Hữu Lượng vẫy tay một cái rồi thi triển khinh công vượt qua phiến đá.

Chàng thấy những vết xe trên đường lõm xuống rất sâu, hiển nhiên đại đội trọng xa vừa vượt qua. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Tên quân sĩ kia vừa nói pháo đội gì đó. Nhất định là Viên đại soái dùng để kháng cự Thanh binh. Bọn gian tế Mãn Thanh phá đường để cản trở.

Du Hữu Lượng đoán rất trúng. Chàng lại đi trong khoảng thời gian chùng uổng cạn tuần trà thì thấy phía trước cát bụi tung bay. Tiếng người hô hoán cùng tiếng ngựa hí vang lên một lượt.

Du Hữu Lượng tiến về phía trước vượt qua đám đông đến trước mặt lãnh đội tướng quân cất tiếng hô:

- Tiểu tử chịu lời ủy thác đến báo tin Lạp đại nhân bị trọng thương uổng mạng rồi.

Viên tướng đứng đầu giật mình nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Xin cho biết đại danh các hạ là gì?

Du Hữu Lượng đáp:

- Tiểu tử là Du Hữu Lượng qua đường gặp quân sĩ dẫn đến báo cho tướng quân hay.

Viên tướng này thân thể cao lớn ngồi trên lưng ngựa coi rất oai phong.

Du Hữu Lượng ngừng đầu nhìn lên thấy phía trước giương một cây cờ lớn đề chữ "Tổ" tung bay trước gió. Chàng nghiêm nghị nhắc lại:

- Tổ tướng quân! Lạp đại nhân bị thương nặng chết rồi. Tiểu tử đến báo tin.

Viên tướng trên ngựa run lên định thần nhìn lại Du Hữu Lượng hỏi:

- Tin đó có thật chẳng?

Du Hữu Lượng gật đầu không nói gì.

Tổ tướng quân thờ dài:

- Phải chăng trời muốn diệt nhà Đại Minh ta, Lạp đại nhân mà chết đi thì diệp kế trong cầm nang của đại soái tiêu tan thành bọt nước. Than ôi! Mưu sự là ở người, thành sự là ở trời.

Du Hữu Lượng ngó lại bộ cự pháo thấy màu lam phát ra ánh hàn quang ảm đạm. Chàng là con người rất cơ trí, trong lòng đã đoán ra tám, chín phần, miệng lầm bầm:

- E rằng trong quân không ai hiểu được cách điều khiển cây súng lớn này, chỉ trông vào Lạp đại nhân ở Tây Dương chỉ điểm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tổ tướng quân lại nói:

- Vừa rồi có tiếng nổ lớn. Địch nhận phá núi cản đường. May mà bọn ta thoát nạn. Không ngờ Lạp đại nhân đi sau gặp nạn. Nếu Lạp đại nhân không sinh bệnh cưỡi ngựa đi trước được thì may ra khỏi bị uổng mạng.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Từ đây đến chỗ Viên đại nhân đóng quân còn bao nhiêu đường đất?

Tổ tướng quân ngập ngừng đáp:

- Đại khái còn độ... còn độ...

Y nói đến đây bỗng trợn mắt lên nhìn Du Hữu Lượng hỏi:

- Đường bị đá lớn cản trở làm sao mà các hạ đi qua được đến đây để báo tin?

Du Hữu Lượng biết y đã sinh lòng ngờ vực, chàng không trả lời vươn tay ra đoạt lấy một cây trường thương của võ sĩ rồi vận kinh liệng ra. Cây thương cắm sâu vào vách đá chỉ còn chìa ra một đoạn ngắn. Chàng lại nắm lấy đốc thương

tung mình lên cao hai trượng. Chàng chuyển mình lơ lửng trên không rồi nhẹ nhàng hạ xuống trước ngựa.

Tổ tướng quân xuất thân ở chôn lục lâm thấy Du Hữu Lượng phô trương tài nghệ liền tung mình xuống ngựa cầm tay Du Hữu Lượng nói:

- Du huynh công lực cao thâm. Tiểu đệ thất kính mắt rồi.

Du Hữu Lượng không khiêm nhượng nữa, nhìn Tổ tướng quân nói:

- Đường núi chật hẹp và hiểm trở. E rằng bước tiền đồ địch nhân còn có mai phục. Xin tướng quân liệu mà bố trí.

Tổ tướng quân hỏi:

- Đi thêm hai chục dặm nữa là đồn tiền quân của ta. Du huynh võ nghệ phi thường, tiểu tướng tận tình thỉnh cầu huynh đài tận giúp cho được chăng?

Du Hữu Lượng tuy có việc gấp, nhưng chàng là người biết cân nặng nhẹ. Bây giờ chàng đã hiểu hiện Viên đại soái đang hành quân thì mình có muốn đi, Tổ tướng quân cũng chẳng cho nào. Chàng liền mỉm cười đáp:

- Viên đại nhân là trọng tướng của triều đình, tiểu nhân vì đại nhân ra sức thật lấy làm vinh hạnh. Vậy tướng quân cứ việc tiến binh. Tiểu nhân lên núi quan sát tình thế liệu cách mở đường.

Tổ tướng quân là một viên ái tướng của Viên đốc soái. Y tính tình mau lẹ, nghe Du Hữu Lượng chịu lời một cách chóng vánh, trong lòng rất cao hứng, buột miệng khen:

- Du huynh quả là một đấng hảo nam nhi. Huynh đài có cần tiểu tướng phái mấy tên dũng sĩ đi giúp việc hay không?

Du Hữu Lượng lắc đầu đáp:

- Tiểu nhân tự tin có thể liệu lý được.

Tổ tướng quân nắm tay Du Hữu Lượng nói:

- Nơi đây đường độc đạo lại chuyên chở nặng nề là một điều đại kỵ của nhà binh. Việc mở đường rất cần cho sinh mệnh của quân ta. Du huynh! Tiểu tướng đem tính mạng của ba quân trao vào tay huynh đài rồi đó.

Du Hữu Lượng ngừng đầu lên nhìn thấy Tổ tướng quân lộ vẻ thành khẩn. Bàn tay y vừa lớn vừa dày gấp rưỡi bàn tay chàng. Chàng cảm thấy ấm áp nghĩ thầm trong bụng:

- Tổ tướng quân là một hảo hán danh thếp. Y đã tin tưởng vào ta thì dù là việc gian nan đến đâu ta cũng phải đảm nhận.

Chàng liền nói:

- Bây giờ tiểu nhân xin đi trước.

Chàng vung tay nhảy lên vách đá. Chàng nhô lên hụp xuống mấy cái rồi biến vào trong rừng rậm.

Du Hữu Lượng nhìn con đường nhỏ trên sườn núi thì thấy sơn lộ chật hẹp đầy nguy hiểm, càng để ý tìm kiếm tông tích bên địch. Chàng đi được mấy dặm chưa phát giác ra địch tung.

Lúc này trăng sáng như ban ngày, Du Hữu Lượng nghĩ thầm:

- Nếu là đêm tối trời gió lộng thì tình thế càng nguy hiểm hơn.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy phía trước bóng người thấp thoáng.

Chàng liền tăng gia cước lực lướt nhanh, nhưng bóng người chỉ xuất hiện thoáng cái rồi mất hút. Trong lòng rất đỗi khẩn trương, chàng càng hành động cẩn thận.

Đột nhiên chàng ngửi thấy mùi máu tanh do luồng gió đưa lại. Chàng hít một hơi chân khí, vận chân lực ra toàn thân. Song chuông một trước, một sau, hộ vệ nơi ngực. Chàng đi thêm mười mấy bước thì thấy trong chỗ rậm rạp trước mặt hiển nhiên nằm ngổn ngang bảy tám xác chết.

Du Hữu Lượng tiến lại coi xác chết hãy còn hơi nóng và toán là dũng sĩ võ phục. Dưới đất quãng bừa bãi những cung cứng tên dài.

Du Hữu Lượng nhìn kỹ lại một lần nữa thì những người này đều là đại hán thân thể cao lớn. Chàng nghĩ thầm:

- Bọn người này hiển nhiên mai phục ở đây để tập kích đội trọng pháo.

Không hiểu ai đã hạ thủ giết họ. Cứ tình hình này thì diễn biến vừa xảy ra trong khoảnh khắc. Lúc ấy ta đã đến gần đây mà sao không nghe thấy động tĩnh gì?

Chàng trầm ngâm một lúc, đi thêm mấy dặm nữa, lại phát giác ra phía trước có một đồng thi thể võ sĩ.

Du Hữu Lượng càng hồi hộp trong bụng nghĩ thầm:

- Nhân vật đã hạ thủ chỉ trong khoảnh khắc mà giết chết bấy nhiêu người tuyệt không lộ hình tích thì công lực của họ phải đến trình độ thần sầu quỷ khốc.

Chàng kiểm điểm thi thể thấy người bị bẻ đầu, kẻ bị thủng ngực, tan nát tạng phủ. Bọn võ sĩ hiển nhiên chưa kịp phát ra nửa chiêu đã gặp độc thủ.

Chàng càng nghĩ càng không hiểu. Võ công chàng đã đến mực rất cao cường mà so với thủ pháp người này thì chàng chẳng nắm được phần thắng một chút nào.

Đột nhiên trong đầu óc chàng lướt qua một tia sáng. Trống ngực đánh thành thịch, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đây là thủ đoạn của bóng đen vừa rồi? Xem chừng nhân vật này có ý trợ lực cho Viên quân.

Chàng tiếp tục tiến về phía trước và phát giác ra cả thảy năm chỗ mai phục và đều bị một thủ pháp đánh ngã. Chàng thở phào một cái miệng lẩm bẩm:

- Nếu Tổ tướng quân mà đi qua năm chỗ hiểm trở này thì e rằng đội trọng pháo sẽ bị tan tác mà chưa chắc đã qua hết được quãng đường này.

Chàng cúi xuống lượm một thanh trường kiếm thì thấy trên mặt đất hãy còn những đoạn hỏa tuyến đều bị cắt đứt từng khúc một. Phía sau đá núi có đặt một thùng hỏa dược lớn.

Du Hữu Lượng giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này dùng kiếm đã đến trình độ thông thần. Dây hỏa dược bị cắt đứt từng khúc một đều nhau. Hiển nhiên đây là một chiêu thức làm rung động mấy chỗ.

Chàng tính toán thời gian biết chẳng còn bao lâu nữa pháo đội sẽ tới. Chàng liền từ từ ở trên sườn núi đi xuống, đứng chờ ở đầu đường một lúc. Quả nhiên đại quân của Tổ tướng quân kéo đến.

Du Hữu Lượng chạy ra nghênh tiếp. Tổ tướng quân nói:

- Đi chừng nửa dặm nữa là đến chỗ quân ta đóng trại. Đa tạ Du huynh chịu một phen tâm khổ.

Du Hữu Lượng đáp:

- Những mai phục trên quãng đường này đã bị một cao nhân trừ khử. Đó là hồng phúc của tướng quân. Tiểu nhân không giúp được việc gì cả.

Tổ tướng quân hỏi lại tình hình trên đường. Y cũng rất lầy lăm kinh ngạc.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy trước mặt bụi cát mịt mù. Một đại đội kỵ binh chạy tới. Người kỵ mã đi đầu lớn tiếng hô:

- Tiểu tướng là Vu Duy Tân đến tiếp ứng.

Tổ tướng quân chạy ra đón tiếp hỏi:

- Vu tướng quân phải một phen tâm khổ. Tình thế tiền quân ra sao?

Vu Duy Tân đáp:

- Hôm qua La tham tướng bị thất bại. Tham tướng thoát nạn nhưng cánh quân hữu bị tổn thương nặng nề.

Tổ tướng quân lớn tiếng thóa mạ:

- La Đại Tân làm tướng đã mấy chục năm, sao còn cử động khinh suất?

Chuyến này quân ta hai mặt thụ địch, thành Ninh Viễn làm sao giữ được?

Vu Duy Tân đáp:

- La tướng quân cố chết giữ một bên, nhưng hỏa pháo của địch nhân rất lợi hại. La tướng quân dồn binh trên núi, súng bắn tới nơi đá núi vỡ lở, người bị thiệt hại vô số. Mỗi ngày bị tổn thất mấy trăm quân. Nếu không ra đánh thì e rằng lực lượng tiêu hao đến hết.

Tổ tướng quân hỏi:

- La tướng quân đánh quen trăm trận sao lại để toàn quân tan vỡ? Sự tổn thất ở bên địch ra sao?

Vu Duy Tân đáp:

- La quân vừa xuất trận liền bị Thanh binh tấn công bằng hỏa pháo. La quân tuy tinh nhuệ, nhưng những tấm thân huyết nhục không thể chống lại hỏa khí. Mình chưa tới nơi đã bị bắn rồi.

Tổ tướng quân ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Thế là hàng vạn quân tinh nhuệ bị chết hết. Việc đời không biết đâu mà liệu trước. Vu tướng quân! Tướng quân hạ lệnh thôi cơm ăn ngay ban đêm rồi chúng ta kéo đến Tuy Viễn.

Vu tướng quân cả mừng đáp:

- Như thế là phải! Như thế là phải! Đại soái đang mong đội trọng pháo áo đỏ như khát nước. Đã có tinh binh dưới trướng, tướng quân lại thêm mấy chục trăm thủ thần thì cuộc chiến ở Tuy Viễn có cơ vẫn hồi.

Tổ tướng quân hỏi:

- Địch nhân còn cách thành chừng bao nhiêu đường đất?

Vu tướng quân đáp:

- Hôm qua còn cách mười mấy dặm. Thạch Sơn thất thủ thì Ninh Viễn ở trong tầm súng rồi. Thế mà từ đêm qua đến bây giờ chưa nghe tiếng súng nổ mới thật là kỳ!

Tổ tướng quân gật đầu.

Vu tướng quân hạ lệnh cho ba quân thổi cơm nấu ăn.

Tổ tướng quân lại nhìn Du Hữu Lượng xin lỗi rồi nói:

- Tiểu tướng còn muốn thỉnh cầu huynh đài, xin huynh đài nghĩ đến tính mạng lê dân trong thiên hạ mà giúp đỡ cho trong cơn quốc biến.

Du Hữu Lượng đáp:

- Sức tiểu nhân làm được đến đâu xin tuân lệnh đến đó.

Tổ tướng quân chú ý nhìn Du Hữu Lượng rồi sa lệ, cất giọng thê lương nói:

- Quân Thanh kéo cả nước đến, thành Tuy Viễn mà thất thủ thì khoảng giang sơn gấm vóc mặt đông bắc không còn chỗ nào giữ được. Du huynh mà ưng chịu vụ này thì tiểu tướng xin thay mặt mấy chục vạn bộ đội ở ngoài quan ải cảm ơn Du huynh.

Y nói rồi quỳ xuống khấu đầu.

Du Hữu Lượng vội đỡ Tổ tướng quân dậy, toan hỏi lại nhưng chợt nhớ tới mình đã chịu lời mà tính chàng lại ít nói, liền đáp:

- Đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Dù gặp núi đao sông kiếm tiểu nhân cũng chẳng lùi bước.

Tổ tướng quân vỗ vai Du Hữu Lượng nói:

- Hay cho con người biết trọng lời hứa. Nếu nam nhi ở Trung Nguyên mà được như Du huynh cả thì bọn Thanh cầu không chịu nổi một trận.

Du Hữu Lượng nói:

- Đội hồng y đại pháo của ta tới nơi thì có thể kiềm chế được hỏa pháo bên địch.

Tổ tướng quân đáp:

- Tiểu tướng chỉ mong việc điều khiển hỏa pháo được dễ dàng thì có cơ giải cứu cho Tuy Viễn. Đại soái...

Y chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng nổ đoàng đoàng làm thiên hôn địa ám.

Người đứng đối diện nói cũng không nghe tiếng.

Tổ tướng quân thở dài cất giọng thê thảm:

- Địch nhân động thủ rồi.

Du Hữu Lượng và Tổ tướng quân ăn qua loa cho xong bữa, Tổ tướng quân rút một cây lệnh tiễn liệng xuống đất đứng trên ngựa hô:

- Chúng ta phải liều mạng mà đi!

Những quân sĩ đứng gần đó reo lên:

- Chúng ta thề sống chết với bọn Thanh cẩu.

Tổ tướng quân lớn tiếng quát:

- Thượng lộ!

Rồi giật ngựa chạy trước.

Du Hữu Lượng cũng cưỡi ngựa theo sau Tổ tướng quân.

Tiếng súng vẫn nổ âm âm nghe rất kinh hãi.

Đoàn người ngựa chạy một mạch hơn mười dặm, vượt qua tòa núi nhỏ tiến đến cửa đông thành Tuy Viễn.

Tổ tướng quân lớn tiếng:

- Du huynh! Chúng ta đến ra mắt đại soái.

Lúc này trong thành hỏa pháo nổ rền, cát đá tung bay mù mịt.

Du Hữu Lượng nhìn quân sĩ trong thành bày trận rất uy nghiêm, rất lấy làm kính phục.

Địch quân tập trung toàn lực đánh lấy Tây thành, nên Đông thành vẫn không thấy bóng địch nhân.

Hai người chạy ngựa rất mau đến một tòa viện lớn lát gạch xanh.

Tổ tướng quân còn ở ngoài xa đã lớn tiếng:

- Tổ Đại Thọ có việc gấp cần bẩm nguyên soái.

Cổng sắt mở ra, một tiểu đội thân binh tới đón Tổ Đại Thọ và Du Hữu Lượng vào.